

Scrisoare pastorală

Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți

Anul XX(2020), nr. 414(16 –31 Ianuarie)

Dragii mei enoriași!

Poleială postumă. De la Revoluție încoace am fost obișnuiți de către posturile de televiziune cu niște spectacole grotești. Seară de seară politicienii noștri s-au certat ca la ușa cortului, acuzându-se reciproc de tot felul de infracțiuni: ba că unul a furat mai mult decât altul, ba că unul a încălcat de mai multe ori legea decât celălalt etc. I-am văzut adesea duși de poliție, cu cătușe la mâini, la sediile unor instituții menite să facă ordine în stat și să impună domnia legii, dar am auzit a doua zi că au ieșit peste noapte pe ușa din dos și sunt bine-mersi, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Am auzit de unii că au fugit din țară după ce au făcut țării pagube astronomice și, pe undeva prin nu știu ce insule, se prăjesc la soare, punând la cale alte și alte escrocherii viitoare. De îndată ce vreunul a ajuns pe vreo colină socială, într-o funcție mai importantă, cum au început să-l lovească, să-l împoaște cu noroi, să-l compromită cu orice preț. Altfel spus, cineva este corect, cinstit și demn atâta timp cât nu ocupă funcții publice. Cum ajunge într-o astfel de funcție, numai ce auzi despre el că i se scot din dulap toate scheletele ascunse, că este așa și așa, oricum, cel mai nepotrivit pentru poziția în care a ajuns. De îndată ce persoana respectivă decade din funcție, fie pe cale pașnică, dându-și demisia, retrăgându-se, fie dat afară cu surle și chimvale, cum începe să redevină omul capabil, cinstit, corect și demn, cel mai potrivit pentru a se cățăra din nou pe povârnișurile piramidei sociale. Ciudat, foarte ciudat! Nu-mi amintesc ca despre cineva sus-pus să se fi vorbit numai de bine în tot timpul mandatului său, cât și după aceea. Ai impresia că parcă-i blestemată națiunea noastră ca să nu trimită decât tot ce-i mai rău la conducere, că nu are oameni capabili și demni s-o reprezinte, că e neguvernabilă... Parcă cineva alimentează din umbră asemenea știri și mentalități și, probabil, știe el ce știe! Este în interesul unor puteri din culise să creeze impresia că la conducerea noastră nu sunt decât „mitici dâmbovițeni” corupți și incapabili și astfel să ne determine să ne pierdem încrederea în conducători, să ne luăm lumea în cap spre „alte zări de farmec pline”! Rezultatele se văd la tot pasul. Cinci milioane de români au emigrat, alții își manifestă cu orice prilej neîncrederea și disprețul față de puterea politică, de oamenii de la putere, ceea ce e foarte grav. Altădată românii erau gata să-și dea viața pentru țară, pentru conducătorul țării, acum....!

O persoană publică importantă, chiar dacă a devenit „ciuma” societății, conform presei celei de toate zilele, mai are o posibilitate de a se reabilita, de a redeveni „omul extraordinar, pe care l-a dat națiunea română!” Știți când? Când moare! Ascultați la o asemenea ocazie cuvântările ce se țin despre el de către colegi. Chiar dacă în viață au fost adversari politici, când vine vremea despărțirii, mortul este redescoperit. Deodată te trezești că tocmai el, care a fost catalogat ca cel mai..., cel mai.... rău, era de fapt cel mai bun, cel mai cinstit, cel mai capabil, cel mai demn, omul care a respectat cu sfințenie legea și mai ales Constituția, creștinul adevărat cu mult respect față de cele sfinte, de istorie, de țară...

Astfel de spectacole îți lasă un gust amar. E o judecată a lumii foarte schiloadă, mai degrabă obișnuită cu trăncăneala. Cei vechi, romanii, aveau o vorbă: **de mortuis nisi bene** (adică „despre morți numai de bine”). Se vede că suntem urmași ai vechilor romani! Ce-i drept, nu-i ușor să ții o cuvântare la o înmormântare, adică un necrolog, în situația în care vrei să spui și adevărul, să fii și cinstit față de cei vii și de cel mort și să mai ai și pretenția să scapi nepăruit. Știu asta din proprie experiență. De mai bine de patruzeci de ani am oficiat sute de înmormântări. Au fost situații când am avut ce să spun și situații când nu am avut. Mă refer la cele bune. Au fost oameni la mormântul cărora nu poți vorbi decât despre viață, te simți în imposibilitatea de a cuprinde în câteva minute noianul de calități și fapte bune ale defunctului, fără a exagera, fără a denatura realitatea. Au fost oameni la care m-am chinuit să scotocesc prin amintiri ca să găsesc un clenci de care să mă leg și să încropesc o cuvântare. La unii n-am găsit nici atât și atunci am vorbit la modul general, despre viață, despre moarte, despre cele sfinte, despre ce este dincolo mai cu seamă. Desigur, pentru defunct nu mai are valoare nici dacă-l vorbești de bine, nici dacă-l vorbești de rău. Spusele au valoare pentru cei vii, pentru cei prezenți, pentru ca din experiența celui decedat să învețe pentru ei, să-și rânduiască propria viață. Dacă se întâmplă să spui

vreun păcat, vreo patimă a celui decedat, riști să-ți pui familia lui în cap și să ți-i faci dușmani pentru multă vreme. Marele scriitor francez Bossuet era și preot. El avea tupeul să critice la înmormântări pe cei care avuseseră putere în viață și o folosiseră fără scrupule, pe cei care se îmbogățiseră pe căi ilicite și nedreptățiseră pe cei săraci și umili. S-a întâmplat adesea ca să scape de la astfel de înmormântări cu fuga, lovit și zburăturit de rudele mortului. Mi s-a întâmplat la o înmormântare să-mi exprim mâhnirea că defunctul nu a fost spovedit și împărțășit din copilăria lui, chit că murise la mai bine de șaptezeci de ani! Mă chemase soția lui ani de zile să-l spovedesc și să-l împărțășesc. Stabileam bine seara ca dimineața să nu mănânce și să nu bea nimic până îl spovedesc și-l împărțășesc. Când ajungeam, îl găseam răzând. Îmi spunea: „- Părinte, iar veniși degeaba, că eu băui un păhărel de țuică!” Nu l-am criticat în cuvântare, ci mi-am exprimat mâhnirea pentru nereușita mea, pentru lipsa lui de purtare de grijă pentru ale sufletului. Nu l-am criticat că era un bețivan notoriu! Cu toate acestea, unul dintre copii lui mi-a devenit dușman aprig. M-a improșcat la telefon cum i-a venit la gură, fiindcă am îndrăznit „să-l critic” pe tatăl său că nu s-a împărțășit. De atunci l-am sunat de Paști, de Crăciun, ca să-i urez și eu cele cuvenite, dar mi-a închis telefonul.... Așa supărare! Și când vorbești pe cineva numai de bine, exagerând lucrurile doar „pentru a ieși bine în poză”, apar situații hilare, ca cea dintr-o istorioară cu tâlc ca aceasta. Se spune că la o înmormântare, preotul ridicase în slăvi pe mort cu laudele: că a fost excepțional, nemaipomenit, nemaivăzut etc. Soția mortului le-a șoptit copiilor: „- Ia vedeți, mamă, în sicriu, e chiar tatăl vostru sau părintele vorbește despre altcineva!” Mda!

Nu-i ușor să vorbești la o înmormântare! Politicienii noștri știu asta și de aceea vorbesc atât de frumos despre colegii decedați, chit că în viață nu i-au catalogat decât monștri, căpcăuni, alcoolici, infractori, corupți și cum le-a mai venit lor bine ca să se facă credibili. E greu, mai ales când trebuie să-i poleiești postum! Te întrebi, doar, când or fi spus adevărul?! Of, of, of!

*

Sfaturi părintești. Selectăm pentru astăzi un fragment din învățăturile **Sfântului Ioan de Kronstadt** privind prioritățile noastre din viață. Avem multe de învățat. Iată-l:

„Viața noastră e un joc de copii, nu însă unul nevinovat, ci culpabil. Fiindcă, deși avem minte sănătoasă și ne cunoaștem scopul vieții, nu dăm importanță acestui scop, ocupându-ne de lucruri vane și fără noimă. De aceea am spus că viața noastră este un nescuzabil joc de copii. Lăcomia ne face să ne pasionăm de mâncare și băutură, în loc să le folosim pe acestea pentru alimentația strict necesară a trupului și pentru susținerea vieții trupești. Ne pasionăm de haine, în loc să ne mulțumim a ne acoperi decent trupul, ferindu-l de acțiunea nocivă a stihiiilor; ne pasionăm de argint și de aur, teaurizându-le sau folosindu-le drept obiect de lux și plăcere, în loc să le întrebuițăm pentru satisfacerea unor necesități, iar surplusul să-l dăm săracilor; ne pasionăm de locuințele noastre și de mulțimea obiectelor care le împodobesc bogat și cu fantezie, în loc să ne mulțumim cu un adăpost sigur și decent și cu lucrările decente și strict necesare traiului; ne pasionăm și de calitățile noastre spirituale: minte, imaginație, vorbire, dar le folosim numai pentru slujirea păcatului și deșertăciunilor lumii acesteia; slujim ceea ce este pământesc și corupt, în loc să ne punem însușirile în primul rând în slujba lui Dumnezeu, a cunoașterii de Dumnezeu, preînțeleptul Creator a toată făptura, în slujba rugăciunii – rugându-L, cerându-I și preamărindu-L pe Dumnezeu pentru a ne arăta unii altora iubire și respect; și numai după aceea, și doar în parte, pentru a sluji lumea aceasta, cea care va rămâne cândva în urma noastră. Ne pasionăm de cunoștințele noastre asupra zădărniciilor lumii și, pentru a ni le înmulți, pierdem timpul prețios, care ne este dat pentru a ne pregăti pentru veșnicie. Nu arareori ne „pasionăm” de serviciu, de îndatoririle noastre, dar nu în sensul că ni le-am îndeplini corect, ci, dimpotrivă, fără silință, superficial, lucrând mai mult în interes personal, pentru a obține un profit. Ne pasionăm după oameni arătoși, sau după frumoasele reprezentante ale sexului slab, folosindu-ne de ele în jocul patimilor noastre; ne pasionăm de timp, care trebuie folosit cu înțelepciune, fără a-l irosi în jocuri și distracții; ne pasionăm, în sfârșit, de noi înșine, făcând din noi un fel de idoli, înaintea cărora ne închinăm noi înșine și pentru care căutăm și alți închinători. Cine ar fi în stare să ne descrie și să ne deplângă nemernicia, imensa deșertăciune căreia îi slujim, nenorocirea căreia ne dăruim de bunăvoie? Ce răspuns vom da nemuritorului Împărat, lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care va veni în slava Tatălui Său să judece viii și morții, să dea în vileag tainele inimilor, să primească răspunsul nostru pentru toate câte am făcut și am zis? Vai nouă! Vai nouă, celor ce purtăm nunele lui Hristos, dar care nu avem

nimic în noi din duhul lui Hristos! Care purtăm numele lui Hristos, dar care nu urmăm învățătura Evangheliei Sale. Vai nouă, „nepăsători la astfel de mântuire” (Evrei 2, 3)! Vai nouă, că nu avem credință creștinească, speranță și iubire creștinească! Vai nouă, cei ce am iubit veacul acesta fățarnic și trecător și care nu ne-am arătat râvnitori să moștenim veacul celălalt, cel ce urmează morții noastre cu trupul stricăcios, veacul de dincolo de „perdeaua” de carne pe care o vedem acum”.

*

Rugăciune de copil din vremea noastră: Un copil, compunând o rugăciune, a spus așa: „Doamne, în seara asta, Te rog ceva cu totul special... Transformă-mă într-un televizor, ca să-i pot lua locul. Mi-ar place să trăiesc cum trăiește televizorul în casa mea. Cu alte cuvinte, să am o cameră specială, unde să se reunească toată familia în jurul meu. Fă să fiu luat în serios. Să fiu în centrul atenției, așa încât toți să mă asculte fără să mă întrerupă sau să discute. Mi-ar place să mi se dea atenția deosebită care este acordată televizorului atunci când ceva nu funcționează...Și să-i țin de urât tatei când se întoarce acasă, chiar și atunci când vine obosit de la muncă. Și mama, în loc să mă ignore, să stea cu mine când e singură și plictisită. Iar frații și surorile mele să se certe ca să poată sta cu mine...Și să distrez toată familia, chiar dacă uneori nu spun nimic. Mi-ar place să simt că lasă totul deoparte ca să stea câteva minute alături de mine. Doamne, nu-Ți cer prea mult. Doar să trăiesc cum trăiește orice televizor.”

*

File de jurnal – 22 iul 1982(II). „Mă voi duce mâine la Severin să discut cu protopopul situația nou creată la Malovăț. Am în vedere faptul că pictorul I. V. nu respectă tehnica de restaurare prevăzută în deviz. Folosește săpun și „Dero” dizolvate în apă fiartă. Cu bidineaua și mătura dă pe pictură și scoate apoi lighenele și gălețile cu apă murdară afară. Mă gândesc că e bine să iau niște probe de material, să-l duc la laborator pentru stabilirea formulei chimice, să fac niște fotografii când ei spală așa cum spală iar la sfârșit să-l dau în judecată și să-i cer despăgubiri. Pictorul susține că materialele pe care le folosește constituie „secret profesional”.

Au venit la mine la biserică Ciobanu Alexandru, student la Drept în anul III la Sibiu și Pera Aurel, student la Filozofie în anul III la București. Cei doi mi-au relatat că în urmă cu două săptămâni actorul Florin Piersic se afla în restaurantul „Intercontinental” din București cu Anna Széles, soția sa. A venit Nicu Ceaușescu și a invitat-o pe Anna la dans. Ea a refuzat. Acesta i-ar fi spus: „ - Ce, fă, cu ăsta te....., iar cu mine nu vrei să dansezi?” A vrut s-o tragă de mână, dar a intervenit Florin Piersic. Cei din suită au reproșat imediat cu lovituri și înjurături. Actorul a fost doborât la pământ și desfigurat. Pentru a nu se face zarvă multă, în mod tacit a fost trimis de urgență la o secție de chirurgie din străinătate pentru a-l salva de la moarte.

Nicu Ceaușescu ar fi un om foarte dificil și libertin. Fiind în urmă cu câțva timp în Franța, a jucat cărți și a pierdut un milion și jumătate de dolari. Cei de acolo l-au sechestrat până la achitarea sumei, iar cei de aici s-au executat. Atunci s-ar fi zvonit c-o ia pe Nadia Comăneci de soție, pentru că aceasta avea mult aur și valută.

Cei doi au criticat o serie de lucruri de pe la noi, dar, considerând că „sunt puși” să facă aceasta, am încercat să le explic cele cuvenite și să le demonstrez că nu au dreptate și că trebuie să fie mai optimiști. Tot ei mi-au spus că Constantin Noica își are domiciliul la Păltinișul Sibiului. Acolo își scrie liniștit lucrările, sperând să facă din Sibiu o „oază culturală”.

Mama aleargă foarte mult. Doarme câte două-trei ore pe noapte. Umblă noaptea cu vitele, iar ziua lucrează. Azi am dus-o la târg cu doi purcei, apoi cu brânză la piață. Nu știu de unde mai poate găsi atâtea resurse de energie și de voință, de generozitate, de hărnicie și dăruire!

Secerișul e pe sfârșite. Azi au început la Retezeanu și la Mesele Mari. E un grâu slab în aceste locuri, iar alaltăieri inginerul mi-a spus că în zonele celelalte s-a realizat și chiar s-a depășit planul”.

*

In memoriam: Cristina Topescu. Am aflat cu profundă mâhnire de plecarea dintre noi a celei ce-a fost Cristina Topescu. Om de televiziune de un profesionalism exemplar, realizator de nenumărate emisiuni, în care a apărut valorile culturale, sociale, spirituale ale neamului.

În urmă cu câțiva ani am avut prilejul să discut cu dânsa la telefon mai bine de o jumătate de oră. Era în preajma referendum-ului pentru familie. Se făceau ample campanii pro și contra la posturile de

televiziune. Interese mai mult sau mai puțin obscure promovau tot felul de aberații comportamentale și făceau elogiul căsătoriei dintre persoanele de același sex. Cu oarecare timp în urmă fusese la Bârda o echipă a Televiziunii „Antena” și filmase o slujbă. La „Antena 3” se pregătea de data aceasta o emisiune pe tema referendum-ului pentru familie. Doamna Cristina Țopescu era redactorul însărcinat cu această emisiune. Când s-a pus problema în redacție pe cine invită din partea Bisericii, Domnișoara Andreea Topan, reportera care venise cu echipa de filmare la Bârda, i-a sugerat să invite un preot de țară și m-a recomandat pe mine.

I-a convenit ideea Doamnei Cristina Țopescu și, cu o seară înainte de emisiune, mi-a dat telefon. Mi-a spus despre ce este vorba și m-a rugat să fiu pregătit ca atunci când voi fi contactat telefonic în seara următoare să prezint poziția mea ca preot și prin aceasta poziția Bisericii față de acest referendum, respectiv față de familie. După aceste detalii privind emisiunea, a urmat o lungă discuție pe teme diverse. Simțeam că la celălalt telefon interlocutoarea mea este o femeie cu mult bun-simț, modestă și evlavioasă, un om credincios, care suferă văzând cum se lucrează în mod sistematic la distrugerea familiei tradiționale românești. Vorbea despre familie ca un bun creștin, dar percepeam o tristețe nemărturisită, o durere sufletească a neîmplinirii personale. În stadiul acela al „relației” nu-mi puteam permite s-o întreb amănunte privind viața sa personală, dar înțelegeam că, dincolo de aparențe, în intimitatea sa, este un om trist. Nu-mi dădeam seama ce vârstă are. Nu eram un fan al postului de televiziune „Antena 3”, fiindcă în abonamentul meu nu era prins acel post, așa că nu văzusem nici o emisiune a Doamnei Țopescu până atunci.

În seara următoare, am așteptat să-mi sune telefonul. M-au sunat chiar de la începutul emisiunii. Televizorul meu nu prindea postul respectiv, dar auzeam la telefon toate intervențiile invitaților. O auzeam și pe Doamna Cristina Țopescu. Mi s-a dat cuvântul, am spus ce aveam de spus în sprijinul familiei și al referendum-ului, dar am sesizat un lucru esențial privind-o pe moderatoare. Parcă nu mai era femeia cu care vorbisem cu o seară înainte. Dacă întâi, în discuția în doi, se dovedea a fi o bună creștină cu mult respect față de familie, de data aceasta apărea ca un moderator echidistant. Îl asculta pe fiecare, nu contrazicea pe nimeni direct, ci doar direcționa interlocutorii să se „ciondărescă” între ei, fără a lua dumnezei partea unuia sau a altuia. În finalul emisiunii nu puteai afirma dacă moderatoarea este pro sau contra. Ea rămânea undeva într-o zonă neutră, așa cum îi stă bine unui om de televiziune profesionist, care știe cum să modereze o emisiune fără patimă, ci cu obiectivitate. Am încercat în zilele următoare să-i dau telefon, dar n-a mai răspuns.

Abia după ce mi-am schimbat abonamentul la televizor am avut prilejul s-o văd cum arată ca om. Era de o frumusețe rară, o femeie superbă. Am fost profund consternat, când am aflat despre nenorocirea abătută asupra ei, de moartea ei într-o singurătate înfiorătoare, de incinerarea ei....!

Dumnezeu să te ierte, Cristina Țopescu!

*

Mi-e dor de tine, mamă. Redăm mai jos o poezie cu acest titlu a poetului **Grigore Vieru**, care traduce gândurile și sentimentele multora dintre noi. Iat-o:

„Sub stele trece apa
Cu lacrima de-o samă,
Mi-e dor de-a ta privire,
Mi-e dor de tine, mamă!

Măicuțo, tu: vecie,
Nemuritoare carte
De dor și omenie
Și cântec fără moarte!

Tot cască leul iernii
Cu vițore în coamă.
Mi-e dor de vorba-ți caldă,
Mi-e dor de tine, mamă!

Măicuța mea: grădină
Cu flori, cu nuci și mere,
A ochilor lumină,
Văzduhul gurii mele!

Vânt hulpav pom cuprinde
Și frunza o destramă.
Mi-e dor de-a tale brațe,
Mi-e dor de tine, mamă!

O stea mi-atinge fața
Ori poate-a ta năframă.
Sunt alb, bătrîn aproape,
Mi-e dor de tine, mamă!”

*

Starea parohiei(III). Atât în cursul anului trecut, cât și cu prilejul colindului cu Crăciunul și Botezul, am avut prilejul să stau de vorbă cu mai mulți fii ai parohiei, care s-au întors din străinătate după mulți ani de muncă acolo. Au revenit în țară, și-au înființat firme de construcții, de transport, de

servicii etc. Mi-au mărturisit că nu regretă că s-au reîntors în țară și că sunt mulțumiți de câștigul de aici. Tot timpul cât au fost departe au dus dorul de țară. Au muncit din greu și și-au agonisit necesarul ca să-și construiască în țară locuințe de care să fie mândri. „Intram pe poarta firmei la ora șase dimineața, părinte! Dacă întârziam cinci minute, nu mai aveam la ce să mă duc, fiindcă eram concediat și altul îmi luase locul. Douăzeci așteptau la rând ca să ocupe postul acela. Aveam pauză de o jumătate de oră la prânz ca să mănânc. Ieșeam de la lucru la ora nouă seara. În majoritatea săptămânilor lucram sâmbăta și duminica. Ce-i drept, îmi plăteau destul de bine orele suplimentare. Seara când ieșeam din șut aveam timp să mă duc la magazin să-mi cumpăr mâncare pentru cină și pentru a doua zi. Eu n-am avut tinerețe! Am realizat, ce-i drept, cât n-ar fi realizat părinții, moșii și strămoșii mei împreună, dar cu ce preț....! Acum, într-adevăr, mă simt un om liber, un om care dispune cum vrea de timpul lui, de munca lui și de viitorul lui! Nu regret că m-am întors, fiindcă asta mi-am dorit: să ajung ziua când pot să revin acasă!”

Să dea Dumnezeu gândul reîntoarcerii acasă la cât mai mulți români plecați, fiindcă este nevoie de ei! Este mare nevoie!

*

Ajutoare și donații. În această perioadă am primit câteva ajutoare și donații, astfel: **Domnul Gogoșe Marian** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț: **500 lei**; **Doamna Ghijan Angela** din Londra(Anglia), fiică a satului Malovăț: **200 lei**; **Doamna Șeitan Silvia** din Tr. Severin, fiică a satului Malovăț, **Domnul Col. Pera Valeriu** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț, **Domnul Pera Alexandru** din Tr. Severin, fiu al satului Malovăț, **Doamna Procuror Dr. Ana Călin** din Galați și **Domnul Colonel Mihai Popa** din Rm. Vâlcea: câte **100 lei**; **Doamna Deatcu Viorica** din Tr. Severin: **50 lei**;

Pentru clopot au mai donat: **Doamna Dr. Ionescu Mihaela-Aritina** din Curtea de Argeș **2.000 lei**; **Doamna Popescu Angela-Loredana** din Tr. Severin, fiică a satului Malovăț: **200 lei** și **Domnul Voican Petre** din Malovăț: **100 lei**. Valoarea clopotului a fost de **14.800 lei**, la care s-au adăugat materialele pentru clopotniță, lucrarea totalizând **17.975 lei**. Așa cum a promis de la bun început, un fiu al satului Bârda, care nu vrea să i se știe numele, a donat restul de **4.345 lei**, completând astfel valoarea clopotului. Valoarea materialelor pentru clopotniță sunt suportate de către parohie, așa că tot satul a contribuit direct sau indirect la această lucrare.

Doamna Munteanu Alexandra din Malovăț a mai achitat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând **150 lei**; **Domnul Borugă Ștefan** din Malovăț a mai adăugat **50 lei** pentru contribuția de cult, totalizând **100 lei**; **Domnul Ciurel A. Dumitru** din Malovăț a achitat **50 lei** pentru contribuția de cult.

Dumnezeu să le răsplătească tuturor!

*

În cursul lunii ianuarie am donat pâine credincioșilor participanți la slujbe astfel: 1 Ian.(Malovăț): **210 pâini**; 7 Ian.(Bârda): **129 pâini**; 12 Ian.(Bârda): **150 pâini**; 19 Ian.(Malovăț): **173 pâini**; 26 Ian.(Bârda): **134 pâini**; 30 Ian.(Malovăț): **101 pâini**. Așadar, în luna ianuarie s-au donat **897 pâini**. De asemenea, s-a vândut pâine, la prețul de achiziție de **0,70 lei/buc.**, astfel: 1 Ian.(Malovăț): **40 pâini**; 7 Ian.(Bârda): **371 pâini**; 12 Ian.(Bârda): **450 pâini**; 19 Ian.(Malovăț): **127 pâini**; 26 Ian.(Bârda): **666 pâini**; 30 Ian.(Malovăț): **199 pâini**. Așadar, în luna ianuarie s-au vândut **1.853 pâini**. Precizăm că nu am donat pâine de Bobotează.

Copiilor participanți la slujbe li s-au dăruit și ciocolate.

*

Plăți. În cursul lunii ianuarie am efectuat câteva plăți mai mari, astfel: **3.450 lei** tipografiei pentru cărți; **3.000 lei** subvenție pentru protoierie și episcopie; **2.025 lei** protoieriei pentru calendare; **1.925 lei** brutăriei pentru cele **2.750 pâini** donate și vândute în luna ianuarie; **636 lei** impozit; **433 lei** hârtie de scris; **280 lei** timbre poștale; **273 lei** poștei pentru colete; **160 lei** protoieriei pentru cărbuni și reviste; **90 lei** curentul electric; **60 lei** internetul și altele mai mici.

*

Publicații. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale, astfel: **Cafeaua**, în „Obiectiv mehedintean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1013(30 ian.), p. 12; **Între David și Irod(II)**, în „Obiectiv mehedintean”, Tr. Severin, an. XXI(2019), nr. 2008(11 dec.), p. 10; **Cântece din Mehedinți(I)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXX(2020), nr. 7516(18-19 ian.), p. 14; **Un**

preot de altădată, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1011(16 ian.), p. 11; **Bogați și bogați**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXX(2020), nr.7521(25-26 ian.), p. 14; „**Scrisoare pastorală**” – 413, în „Armonii culturale”, Adjud(VN), 25 ian. 2020, ediție on-line(<http://armoniiculturale.ro>); în „Bibliotheca Septentrionalis”, Baia Mare(MM), 27 ian. 2020, ediție și on-line(<https://ebibliothecaseptentrionalis.wordpress.com>); în „Observatorul”, Toronto(Canada), 30 ian. 2020, ediție și on-line(<http://www.observatorul.com>); **Mățele părintelui Ganea**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXX(2020), nr. 7526(1-2 febr.), p. 14; **Cântece din Mehedinți(II)**, în „Datina”, Tr. Severin, an. XXX(2020), nr. 7526(1-2 febr.), p. 14; **Telegramă lui Ceaușescu**, în vol. colectiv **Taina scrisului**, vol. I, București, Editura Anamarol, 2019, pp. 43 – 48; **Între David și Irod(III)**, în „Obiectiv mehedintețean”, Tr. Severin, an. XXII(2020), nr. 1014(6 febr.), p. 11;

Am căutat pe Google numele meu și am fost uluit de câte știa acest invizibil necunoscut despre mine! Lucruri pe care nu le știam nici eu însumi sau poate le uitasem demult! Mari sunt minunile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut, dându-ne minte ca să scornim jucăriile acestea ale veacului nostru! Cu zeci de ani în urmă asemenea evidențe erau de domeniul literaturii științifico-fantastice, azi sunt la îndemâna oricui! Trăirăm, muică, s-o vedem și pe asta!

*

Zâmbete. Mai selectăm câteva „perle” de-ale politicianilor noștri: „Eu și când respir, totul este electoral; Din câte guverne am făcut parte, pe mine nu mă mai doare capul deloc; Nu vreau să fiu președintele unui partid care, ca să zic așa, are un sex incert pe scena politică; Domnul I. e un fel de electron sărit de pe orbită; Eu sunt președintele președinților președinților; Ouăle lui Adrian Năstase sunt de găină; „Orice ministru e pe fâraș tot timpul; Și într-un pom dacă mă pui, eu am un punct de vedere; Nu sunt un Traian Băsescu cu fustă, sunt un Traian Băsescu cu păr; Un partid politic este un organism unde se delirează împreună; Eu am fost rea de muscă. Dar rea, rea!; „Miron Mitrea este un cetățean ieșit de sub camion; Băsescu s-a agățat de un element de slăbiciune ca să introducă elemente de zăzanie.“

*

Botezuri. În ziua de 18 Ian. am oficiat Taina Sfântului Botez pentru **Bazavan Eleonora-Maria**, fiica **Domnului Bazavan Gabriel-Gheorghe** și a **Doamnei Chilom Daiana-Lorena-Marina din Malovăț**. Să le trăiască!

*

Lucrări la cimitire. Rugăm pe toți enoriașii noștri să curețe mormintele celor dragi lor. Vine primăvara și este nevoie urgentă de asemenea lucrare. Pe cei de la Malovăț îi rugăm să nu mai arunce resturile și gunoaiele la poarta cimitirului. Arată foarte urât grămada de gunoi la poartă. E cartea de vizită!

*

Program. În cursul lunii MARTIE avem următorul program de slujbe: **1 Mart.**(dimineata, la Bârda, sfințirea apei și a semințelor; slujbă la Malovăț, după care se va face sfințirea apei și a semințelor); **2 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **3 Mart.** (slujbă seara la Malovăț); **4 Mart.**(slujbă seara la Bârda); **5 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, în Bârda; slujbă seara la Malovăț); **6 Mart.**(spovedit și împărtășit, la biserică și în sat, la Malovăț; seara slujbă la Bârda); **7 Mart.**(Bârda – Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **8 Mart.**(Bârda, cu pomenirea pasesimilor la vii); **14 Mart.**(Bârda – Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **15 Mart.**(Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la vii); **21 Mart.**(Bârda-Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **22 Mart.**(Bârda, cu pomenirea pasesimilor la vii); **25 Mart.**(pomeniri dimineata la Bârda; slujbă la Malovăț); **28 Mart.**(Bârda-Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la morți); **29 Mart.**(Malovăț, cu pomenirea pasesimilor la vii). Slujbele de seară încep la ora 17. În restul timpului, la orice oră din zi sau din noapte, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, la telefon: **0724. 99. 80. 86**, ori pe adresa de e-mail: stanciulescubarda@gmail.com.

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda